

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qualificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1664

Quæst. 9. Vtrùm in hac vita mortali possit homo videre Deum, sicuti est.
Aut etiam aliquando de facto viderit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76990)

quod dixerit in 2. dist. 3. q. 9. post Angelum per virtutem naturalem quidditatiue cognoscere essentiam Dei, prout est in se. Sed mens Scoti aliena est à prædicto errore, vt notat Soar. loco citato: quia expressè fatetur, visionem intuitiuam Dei supernaturalem esse: eam verò, quam ipse addit, esse abstractiuam. De cuius sententiâ nos supra q. 3. satis diximus.

Propositio vnica.

134 Intellectus creatus proprijs naturæ viribus nequit videre Deum intuitiue, sicuti est in se.

Propositio est de fide definita à Clem. 5. in Concilio Viensensi, vt habetur in Clementinâ Ad nostrum citatâ. Et contenta in sacra Scriptura illis in locis, vbi de visione beatificâ tanquam de dono gratuito vltra naturâ debitum, ac supernaturali premio agit. Psal. 85. *Gratiam, & gloriam dabit Dominus.* Ad Rom. 6. *Stipendium peccati mors.* Gratia autem Dei vita æterna. Ioan. 4. *Qui diligit me, manifestabo ei meipsum: vtique in premium proportionatum supernaturalis dilectionis.* Isaiæ 64. *Oculus non vidit Deus absque se*, (id est, absque tuo supernaturali iuuamine), *que præparasti expectantibus te.* Matth. 11. *Nemo nouit Filium, nisi Pater; neque Patrem quis nouit, nisi Filius, & etui voluerit Filius reuelare:* puta, non solum reuelatione fidei, sed claræ visionis. Faciunt etiam ad rem loca Scripturæ commemorata q. 7. quæ dum absolute pronunciant, Deum esse inuisibilem, neminemque eum aut vidisse, aut posse videre, non solum visionem corpoream, sed intellectualem etiam naturæ viribus acquisitam videntur excludere. Consentiant Patres, & alij Interpretes ad loca Scripturæ commemorata. Quorum plures referunt Soar. supra Vazq. disp. 41. Gran. tract. 4. disp. 2. & alij Scholastici. Qui vnanimi consensu propositionem datam tanquam fidei dogma defedunt cum Magistro in 4. dist. 49. & S. Th. 1. p. q. 12. art. 4. Eamque tam de intellectu Angelico, quam de humano, docent, intelligendam.

135 Ratione etiam Theologica eadem veritas probari potest. Quia certum est secundum fidem contra Pelagium, fidem, spem, charitatem, ceterosque habitus, & virtutes, quibus tanquam necessarijs medijs visio beatifica obtinetur, dona esse supernaturalia supra omnes vires, supra omnemque naturæ debitum gratis collata à Deo. Ergo multò potiori iure erit etiam huiusmodi visio ipsa, quæ aliorum donorum finis est. Vnde, vt notat Soar. supra n. 2. et si Pelagius expressè non dixerit, post intellectum creatum solis naturæ viribus videre clarè Deum; tamen, si consequenter processit, in hunc errorem simul cum alijs, non potuit non etiam impingere.

136 Ratio denique naturalis propositionis est. Quia vires naturales intellectus creati debiliores esse videntur, quam, vt sine speciali, indebitoque Dei auxilio ad actum tam sublimem possint pertingere, quam est visio intuitiua Dei.

137 Ex quibus concluditur, certum secundum fidem esse, visionem beatificam supernaturalem esse aliqua ratione. Quæ verò rationalis sit, an quoad substantiam, an quoad modum, &c. infra disp. seq. latè tractandum est. Vbi etiam examinandum veniet, num sit pos-

sibilis intellectus creatus, cui visio beatificæ connaturalis sit. Et alia ad rem plura.

QUESTIO IX.

Virum in hac vitâ mortali possit homo videre Deum, sicuti est. Aut etiam aliquando de facto viderit.

Propositio 1.

De potentiâ Dei absolutâ benè potest homo mortalis degens in corpore passibili intuitiue videre Deum. 138

Hanc propositionem tenent omnes Theologi, eamque certissimam vocat Soar. lib. 2. de Attrib. cap. 30. n. 2 & Salas 1. 2. tract. 2. disp. 10. sec. 3. n. 22. dicit, ferè esse certam de fide. Primò; quia Christus Dominus viuens in carne mortali, & passibili continuò vidit clarè Deum, vt est apud Catholicos indubitatum. De quo in tract. de Incarnat. Secundò; quia animæ Beatorum, resumptis corporibus post diem iudicij, non obstante vnione cum ipsis, visuræ sunt Deum in æternum, sicuti est in se, vt fide sanctum est. Tertiò; quia alligatio animæ ad corpus mortale, & possibile, & quæ inde oriunda excogitari possunt impedimenta potentiæ absolutæ Dei ob stare non possunt, quominus communique homini, si velit, visionem claram sui; vt discurranti per singula conspicuum fiet. De quibus particulatim agit Fasol. 1. p. q. 12. art. 11. dubit. 1.

Dices. Visio Dei constituit hominem beatum: sed beatitudo nequit compati cum ærumnis corporis passibilis. Ergo neque cum his potest componi visio Dei. Admissâ modò absolute maiori, distingo minorem. Beatitudo substantialis nequit cum ærumnis corporis passibilis compati naturaliter; transceat. Supernaturaliter; nego. De quibus omnibus plura suo loco dicenda sunt. 139

Propositio 2.

De potentiâ Dei ordinariâ, & secundum communem ordinem naturæ, & gratiæ nemo in præsentî vitâ potest intuitiue videre Deum. 140

Hæc propositio certa secundum fidem est, vt docent Soar. supra n. 3. Salas n. 24. & sec. 2. n. 16. Fasol. dubit. 2. Valen. pun. 7. Mol. disp. 1. Heric. in comm. art. 11. post disp. 52. Gran. tract. 7. disp. 1. n. 1. Recupit. lib. 6. q. 13. n. 4. & apud eos alij. Sumitur autem ex illo Exod. 33. *Non videbit me homo, & viuet.* Ex illo Ioan. 1. *Deum nemo vidit unquam.* Ex illoque 1. ad Tim. 3. *Quem nemo hominum vidit; sed nec videre potest.* Hæc enim loca non solum negant, esse homini possibilem, naturæ viribus spectatis, visionem Dei; sed etiam esse ei possibilem in hac vitâ iuxta communem ordinem gratiæ, & legem ordinariam Dei, vt multi Patres exponunt; qui apud præcitatos Doctores videri possunt; eorum præsertim, qui contra Anomæos, vt utrumque asserentes possibile, disputarunt; de quibus mentionem fecimus q. 1. & 8. Facit etiam definitio Concilij Vie-

Vienensis in Clementinâ *Ad nostrum* de hæreticis contra Beguardos, & Beguinâs dicentes, non solum proprijs viribus, sed etiam in hac vitâ lege communi posse ab hominibus Deum videri, vt constat ex dictâ Clementinâ.

141

Ratio autem, cur Deus ordinariâ lege statuerit, viatoribus non concedere visionem intuitiuam sui, est. Primò; quia tempus huius vitæ est tempus merendi, & pugnandi, non fruendi premio, quod maximè in visione consistit. Quo circa aiebat Paulus 2. Corinth. 5. *Dum sumus in corpore peregrinamur à Domino: per fidem enim ambulamus, & non per speciem*. Et 1. Corinth. 13. *Videmus nunc per speculum in enigmate; tunc autem facie ad faciem*. Et Ioan. in sua epist. 1. cap. 2. *Cum apparuerit, similes ei erimus: quoniam videbimus eum, sicuti est*. Quasi dicat, non esse hoc in hac vitâ expectandum, sed in futurâ. Secundò; quia valde alienum est à naturâ, & sublimitate visionis coniungi in puro homine cum carne mortali, & passibili, cum eiusque functionibus, & modo operandi; neque id consentaneè ad naturas rerum, quarum exigentis ordinariè se Deus accommodat, fieri potest.

142

Iam quoad secundum, quod quaerebamus in præfixo questionis titulo, an scilicet Deus per exceptionem dictæ legis communis alicui hominum aliquando visionem sui intuitiuam in hac vitâ communicauerit; imprimis tanquam dogma certum, fideique proximum supponitur ex tract. de Incarn. Christum Dominum semper à primò instanti suæ conceptionis vidisse Deum intuitiuè; atque ita, dum extitit in hac vitâ mortali, viatorem, & simul comprehensorem fuisse. Deinde S. V. M. aliquando intra statum viæ vidisse Deum intuitiuè, Theologorum, qui rem atigerunt concors sententia est, vt videbimus proposit. 5. Potissima difficultas versatur circa Moysen, & Paulum. Quia de his præcipuè est ratio dubitandi, & inter Theologos controuersia. In qua primâ sententia est, Moysen, & Paulum in hac vitâ aliquando vidisse Deum intuitiuè, sicuti est in se. Sic tenent S. August. lib. 12. de Genes. ad litt. cap. 27. & 28. & epist. 112. cap. 12. Tum in dialogo Orosij q. 63. & Serm. 46. ad fratres in Eremo. & S. Th. 1. p. q. 12. art. 11. ad 2. & 1. 2. q. 174. art. 4. in corp. & q. 175. art. 3. & 3. p. q. 7. art. 8. ad 1. saepeque alibi. Tenent insuper hanc sententiam plurimi ex antiquioribus Theologis, & sacræ Scripturæ Interpretibus, quos ad 50. & amplius recenset Fasol. 1. p. q. 12. art. 11. dubi. 3. & seqq. Qui ex modernioribus optimè, atque eruditissimè illustrat, atque defendit sententiam istam, referens insuper pro illâ nonnullos alios Patres. Ex quibus, qui expressè loquuntur, sunt de Moysè quidem S. Basil. homil. 1. in Exame, parum à principio. De Paulo autem S. Ansel. in illud 2. Corinth. 12. *Raptus est in paradysum*. Pro oppositâ tamen stant cum multis ex præcis Theologis, Expositoribus, & Patribus fere reliqui Recentiores Mol. 1. p. q. 12. art. 11. disp. 2. Vazq. disp. 55. & 56. Soar. lib. 2. de Attrib. cap. 30. Salas 1. 2. tract. 2. disp. 10. sec. 4. Becan. cap. 9. de visione q. 7. Gran. tract. 7. disp. 1. n. 9. Trigos. 1. p. q. 7. art. 3. dub. 1. Salmer. tom. 1. tract. 31. verit. 7. Tolet. annotat. 54. in cap. 1. Ioan. Maldon. ibi vers. 18. Cornel. Exod. 33. & Num. 12. & 2. Corinth. 12. vbi etiam Iustinian. Recapit. lib. 6. q. 14. cap. 3. & 5. Amicus 1. p. disp. 9. sec. 25. Arriag. disp. 6. sec. 5. & alij ab his, & à Fasolo relati.

Propositio 3.

Tamet si sententia affirmans, Moysen, 143 & Paulum in hac vitâ vidisse Deum intuitiuè, valde probabilis sit ob magnam præsertim Patrum, qui eam sequuntur, auctoritatem; opposita nihilominus, pensatis omnibus, probabilior mihi videtur.

Primò propter testimonia Scripturæ, quæ omnibus hominibus vniuersè negant visionem Dei in hac vitâ. Ioan. 1. *Deum nemo vidit vnquam*. Vigenitus, qui est in sinu Patris, ipse enarrauit. Ioan. 6. *Non qua Patrem vidit quisquam, nisi is, qui est à Deo: hic vidit Patrem*, nempe Christus Dominus. 1. ad Tim. 6. *Quem nullus hominum vidit; sed nec videre potest*: Certè, si Paulus in raptu Deum intuitiuè vidisset non adeò absolute, & vniuersaliter hæc verba protulisset. Quo circa declarans certum, Euaristus Papa in epist. 1. quæ habetur tom. 1. Concl. ait. *Lucem, quam Deus inhabitat, nullus nostrum in hoc mortali corpore constitutum potest aliquatenus contueri*. Ibidemque tanquam certum videtur supponere, Moysen in hac vitâ mortali Deum intuitiuè non vidisse; tametsi eius intentionis non sit id definire.

Secundò; quia in hac sententiâ multi, 144 & grauissimi sunt Patres. Euaristus Papa modò relatus. S. Dionys. cap. 4. de celesti Hierarch. & in epist. 1. ad Caium. Irenæus lib. 4. cap. 37. Nazian. orat. 34. Greg. Mag. lib. 18. moral. cap. 28. Orig. lib. 1. Periarch. cap. 4. & homil. 1. in Iaiam. Leo Mag. Serm. de Transi. Bernard. Serm. 34. in cant. & serm. 2. in ramis palmarum. Tertull. contra Praxeam cap. 14. Hieron. Dialog. contra Pelag. sine, & in cap. 6. Isaie. Kidor. lib. 1. de Summo bono cap. 7. Athan. q. 12. ad Antioch. & alij apud præcitatos Doctores.

Tertiò; quia loca Scripturæ, in quibus sententia opposita nititur, commodat, imò & probabilior pro nostrâ patiuntur interpretationem. Quod attinet enim ad Moysen, potissimus locus, qui afferitur, est ille Num. 12. *Si quis fuerit inter vos Propheta Domini, in visione apparebo ei; vel per somnium loquar ad illum*. At non sic seruus meus Moyses, qui in omni domo mea fidelissimus: ore domini ad os loquar ei, & palam, & non per enigmate, & figurâ Deum videt. At hæc verba vt summum des-notant quamdam maiorem familiaritatem Dei cum Moysè, quam cum alijs Prophetis, & maior rem excellentiam visionum, & apparitionum Dei, quas Moyses præ ceteris habuit. Hic enim Deus, de ordinario modo loquendi cum Moysè agit; & tamen credibile non est, Moysen frequenter, nedum ordinariè, vidisse Deum intuitiuè. Tum eundem fere sensum præ se ferunt illa verba Exod. 33. *Loquebatur autem Dominus ad Moysen facie ad faciem, sicut solet loqui domo ad amicum suum*. Quæ tamen communiter intelliguntur de facie visibili, in qua Dominus apparebat. Sicut Genes. 32. dixit Iacob. *Vidi Dominum facie ad faciem, & saluata est anima mea*. Vnde cum statim in eodem cap. dixisset ad Deum Moyses, *Ostende mihi faciem tuam, vt sciam te ostende mihi gloriam tuam*: petens nimirum, vt multi probabilissimè interpretantur, visionem clarâ diuinæ essentia: (estò alij aliter interpretentur). Respondit Deus, *Non poteris videre faciem meam: non enim videbit me homo, & viuet*. Et rursus, *Videbis posteriora mea; faciem autem*

autem meam videre non poteris. Quibus satis significari videtur, visionem claram diuinæ essentiae non solum non concessam, sed expressè negatam fuisse Moysi eam à Deo postulanti. Quod autem eam verbis prædictis postulauerit, inde profectò suaderi videtur: quia Moyses non est putandus petiisse visionem alicuius figuræ, aut gloriæ corporalis, quam satis familiarem habebat loquens cum Deo facie ad faciem, sicut amicus ad amicum, vt verba antecedentia textus pronunciant. Igitur petiuit visionem intuitiuam essentiae diuinæ cupiens vel obiter prægustare in hac vitâ sublimitatem gloriæ, quam ea secum fert; & hæc visio est, quam Deus illi tanquam interdicitam mortalibus denegauit. Vide alias ex positiones horum locorum apud relatores Auctores, præsertim apud Vasquez supra.

146 **Iam verò, quod attinet ad Paulum solum habemus ex Scripturâ, Quoniam raptus est in Paradisum, & audiuit arcana verba, quæ non licet homini loqui.** 2. Corin. 12. Hinc tamen solum cogimur concedere, per extasim quamdam, & mentis excessum fuisse raptum Paulum, vt ei altissima, atque cælestia secreta reuelarentur. Quod eorum citra claram Dei visionem potuisse fieri, non est dubitabile. Quin imo ita factum esse, ex ipso Pauli testimonio probari potest. Dicit enim ibidem, nescire se, an ille raptus mentis sibi accidisset in corpore, vel extra corpus; hoc est, animâ in corpore persistente, vel ab illo abstractâ. Quod utique non ignoraret, si visio tunc intuitiua Dei fuisset illi communicata. Imo verò raptus ipse, & abstractio à sensibus, quam passus est, carentiam arguit visionis, iuxta opinionem mihi veriorè asserentem, visionem intuitiuam Dei animæ alligatæ corpori communicatam nequiquam illam vi suâ in extasim rapere, ab vsu sensuum abstrahere, seu præpedire. Quod sentit Vazq. disp. illâ 56. n. 2. & tradunt Molin. supra concl. 2. Salas sec. 2. n. 33. & 42. & Soar. cap. 30. citato à num. 8. & latius tom. 2. de Relig. lib. 2. de orat. cap. 16.

347 **Breuiusque probari potest. Primò; quia Christus Dominus in hac vitâ, cum semper intuitiue videret diuinam essentiam, expeditum nihilominus retinuit semper vsu omnium suorum sensuum tam interiorum, quam exteriorum. Neque credibile est, nouo aliquo miraculo ad id opus fuisse, quo, vel potentia naturales Christi contra vim visionis confortarentur, vel aliter hæc impediretur, ne dictas potentias suis naturalibus functionibus defraudaret. Similiter Beati videntes Deum citra omne nouum miraculum, aut fauorem sensibus erant expediti, non obstante visione. Secundo; quia, cum visio intuitiua Dei purè sit intellectualis, ab omni operatione Phantasiæ omnino independens, non est, cur animam abstractam à sensibus rapiat in extasim. Huiusmodi enim raptus tunc solum connaturaliter accidit, quando, operante simul cum intellectu Phantasiâ, per vehementem aliquam attentionem, siue affectionem oriundam à gratiâ contemplationis, aut etiam aliunde fortasse, exercitamque per potentiam corpoream, Phantasiâ videlicet, aut Appetitum sensitiuum, ita spiritus animales, quibus ad operandum indigent facultates istæ corporæ, ad interiora auocantur, vt illis prorsus destituti sensus externi inhabiles ad sentiendum reddantur. Cum tamen potentia animæ spirituales ad suas spirituales operationes exercitâs independentè à corporalibus, vt à vi-**

dentibus intuitiue Deum exercentur, huiusmodi spirituum animalium affluxu nullatenus egeant. Nec refert illud principium, in quo potissimum nititur sententia contraria. Animam scilicet, quò plus suarum virium in vnâ operationem impendit, eò minus manere compotem aliarum. Quoniam hoc tantum habet locum, quando anima solis naturalibus viribus operatur. Visionem verò Dei supernaturaliter elicit lumine gloriæ confortata, quo vires eius naturales ad alias operationes expeditæ manent. Quæ de re plura Soar. supra, & Fasol. dubit. 1. qui contrariam sententiam sequitur cum S. Th. & alijs à se relatis. Quam etiam sequitur, latèque probare conatur Recupit. lib. 6. q. 13. Sed cuius conatum facile quisque infringere poterit per dicta à nobis succintè, & obiter; vt melius constet, quanto argumento sint raptus, & alienatio à sensibus Pauli, quòd ipse diuinam essentiam intuitiue non viderit.

148 **Ex quibus omnibus colligitur quarta probatio nostræ propositionis. Cum enim ex multis, clarissimisque sacræ Scripturæ testimonijs habemus ab vnâ parte, lege Dei vniuersali statutum esse, quòd nemo mortalium, dum superstes est, intuitiue videat essentiam Dei; ab aliâ verò nullo sit testimonium efficaciter suadens, nedum conuincens; Moysen, & Paulum ab ita lege vniuersali speciali priuilegio exceptos fuisse; neutriquam sanè videntur excepti asserendi. Accedit, quòd si ad congruentias recurrimus, nullum fortasse specialem titulum in Moysè, & Paulo reperiemus, cur Deus ipsis potius, quam alijs eximie sanctis, atque Apostolicis viris, huiusmodi priuilegium concesserit.**

Propositio 4.

149 **Priuilegium videndi Deum intuitiue multò potiori iure est reliquis sanctis denegandum. Si quis tamen ad aliquem cum fundamento idoneo extenderet, temerarius non esset.**

Prior pars propositionis ex dictis circa præcedentem constat. Quia pro nullo aliorum Sanctorum extant firmiora fundamenta ad eis concedendam per exceptionem legis communis visionem claram Dei in hac vitâ, quam pro Moysè, & Paulo. Pro quibus tamen, quæ extant, adhuc non esse sufficientia probauimus. Secundam partem propositionis contra Bann. Zumel, & Trigodamnantem temeritatis eos, qui ad alios Sanctos extendunt priuilegium prædictum, latè tradunt, & probant Salas supra sec. 4. à n. 41. & Fasol. dub. 7. & seqq. exhibentes distinctè, & sigillatim fundamenta, quibus mouentur aliqui ad opinandum Adamum, Petrum Apostolum, Ioannem Euangelistam, Iob, Ezechielem, Isaiam, & S. Benedictum vidisse etiam in hac vitâ aliquando intuitiue Deum. Quas quidem opiniones, etsi non sequantur dicti Doctores, vindicant tamen à temeritatis, imò & improbabilitatis censurâ, vt apud ipsos potest videri. Aliorum tamen suspicionem, qui D. Augustino insuper, & Matri eius; atque etiam D. Hieronimo dictum priuilegium videndi Deum in hac vitâ adscripserunt, tanquam destitutam fundamento prorsus rejiciunt.

Propositio 5.

150 De B.V. Mariâ piè nihilominus, & cum maiori probabilitate credi potest, interdum eleuatam fuisse ad videndum Deum intuitiue, dum erat in hac vitâ mortali.

Quoniam ita sentiunt imprimis aut expresse aut interpretatiue, quotquot de Moyses, & Paulo, aut etiam de alijs Sanctis existimant, in hac vitâ vidisse Deum, cum sit principium factis in Theologia receptum post D. Bernar. in epist. ad Lugdun. & S. Th. 3. p. q. 27. art. 5. nullam gratiam, nullum priuilegium alicui fuisse concessum, quod non sit censendus Christus. Dominus Mariâ amantissimâ concessisse. Deinde; quia, ex alijs Doctoribus; qui dictum priuilegium Moysi, & Paulo, alijsque Sanctis negant, multi sunt, qui illud concedant B. V. Ac denum; quia Mater Dei non adeo legibus prouidentia communibus subiecta est, vt ceteri serui: multique extant, in eâ speciales tituli præ reliquis Sanctis, vt à communi lege excipiatur; vt in lege de contrahendo originali cernere licet. Atque ita sententiam illam speciatim tenent D. Antonin. Albert. Carthus. Gerson. Casal. Villapoua, Molina, & alij, quos referunt, & sequuntur Soar. tom. 2. in 3. p. disp. 19. sec. 4. Henric. lib. 3. Sum. cap. 11. §. 5. Canisius lib. 1. de B. V. cap. 13. Fasol. supra dubit. S. Alarc. 1. p. tract. 1. disp. 1. cap. 4. n. 7. Salazar tom. de Conceptione cap. 32. §. 4. à n. 47. Nouissimèque Recupitus lib. 6. de Deo q. 14. cap. 1. egregie illustrat hanc sententiam, referens imprimis pro illâ 27. Doctores, & testimonia 13. Patrum. Deinde decem rationibus ex doctrinâ Scripturæ, & Patrum eruditè confirmans. Quando autem B. V. Deum viderit intuitiue, (cum certum sit, non vidisse toto tempore vitæ), diffusè examinat Recupitus cap. 2. Videatur.

QVAESTIO X.

Virum anima iustorum sufficienter purgata statim videant clarè Deum ante corporum resurrectionem.

151 DE hac re agit S. Th. 1. 2. q. 4. art. 5. & ibi eius expositores. Verum, quia ad existentiam, visionis beatificæ pertinet, breuiter hic ab illâ nos expediemus. Multi ex antiquis Patribus tam græcis, quàm latinis, quos referunt Vazq. 1. 2. disp. 19. cap. 1. Salas q. 5. tract. 2. disp. 10. sec. 5. Bellarm. tom. 2. cont. 4. lib. 1. de Beat. cap. 1. & alij in eâ videntur fuisse sententiâ, vt existimarent, animas iustorum quantumuis sufficienter purgatas ante diem iudicij, vniuersalemque corporum resurrectionem ad claram Dei visionem non eleuari. Hi sunt Tertull. Lagan. Victorin. Euthim. Irenæ. Iustin. Origen. Hilari. Chrysof. Theodor. Theophilat. Oecumen. Ambros. August. & alij. Quinimo id ipsum fertur defuisse Ioannes 22. Romanus Pontifex, Parisiensibusque præcepisse, vt ita docerent; neque vllum ad gradum Theologiæ admitterent, nisi in eam sententiam iuraret, prout ex Ocham. in opere 93. dierum, Gerson. Marsil. & Adrian. refert Salas num. 48. De plano

autem in eadem sententiâ, seu potius errore fuerunt Anabaptista, Græci Schismatici, & Armeni; nouissimèque Lutherus, atque Caluinus, prout referunt Guido Carmelita in Summa de hæreticis, Castro lib. 3. de hæres. verbo *Beatitudo*. Prateolus in Elencho hæres. verbo *Armeni*, & Græci, Sanderus 7. Monarchia hæresi 118. Sixtus Senens. lib. 5. Biblioth. annot. 169. & lib. 6. annot. 345. Canis. tom. 2. de Corruptelis. verbi Dei, & lib. 3. de B. V. cap. 12. Bellar. supra, Salas, & alij.

Propositio 1.

Anima iustorum post Christi mortem, cum priuim sufficienter purgata sunt, statim visione clarâ, & intuitiua Dei donantur.

Propositio est de fide, & iam apud omnes Catholicos prorsus indubitata. Constatque imprimis ex multis Scripturæ locis, in quibus, aut asseritur, aut supponitur, Ecclesiastici 11. *Facile est coram Deo in die obitus retribuere vniuersis secundum vias suas*. Quasi dicat, non est dubitandum, quin retribuet, omni impedimento cessante. Luca 23. *Hodie mecum eris in paradiso*. Id est, in gloriâ regni cælestis, vt exponunt Ambros. Beda, Theophilat. & alij. Act. 7. Stephanus videns calos apertos, & Iesum stantem à dextris virtutis Dei; dixit, *Domine Iesu suscipe spiritum meum*. Id est à corpore exeuntem, admittit ad gloriam tuam cælestem 2. Corinth. 5. Cùm Paulus dixisset, *Quandiu sumus in corpore, peregrinamur à Domino; per fidem enim ambulamus; & non per speciem*, subdit, *Audemus autem, & bonam voluntatem habemus magis peregrinari à corpore, & presentes esse Deo*. Quasi per antithesim dicat, potius vellemus exuti iam, & remoti à corpore per speciem, siue per visionem claram præsentem esse Deo in gloriâ cælesti. Vide circa hunc locum S. Th. supra, Bellar. cap. 3. & Salas n. 51. Quod etiam spectat illud eiusdem Apostoli ad Philip. 1. *Cupio dissolui; & esse cum Christo*. Vtique in suâ gloriâ, iuxta illud Ioan. 12. *Vbi ego sum, illic & miser meus erit*. Ad Ephes. 4. *Ascendens in altum captiuam duxit captiuitatem*. Id est, animas sanctorum Patrum secum duxit ad gloriam. Vt interpretantur Ambros. & alij. De quo plura Soar. tom. 2. in 3. p. disp. 43. sec. 3. Adde ea loca, ex quibus constat, Christum Dominum morte sua Paradisi cælestis ianuas aperuisse, & viam ad illum fecisse. De quo plura Soar. ibi disp. 41. Necnon loca, quibus Sancti regnare cum Deo in Cælo dicuntur; habenturque potissimè ad Hebr. 12. & Apocal. 1. 5. 12. & 17.

Secundò constat propositio ex Ecclesiæ definitione. Definierunt quippe illam Benedictus 12. aliàs 11. in Extrauagante *Benedictus Deus*. Quam ad verbum referunt Castro, & alij, prout supra à nobis q. 1. num. 9. notatum est. Item Innocentius 3. cap. *Maiores*, de Baptismo, & cap. *Ad Apostolicam*, de Præbytero non baptizato. Concilium Florent. sess. vlt. in litteris vnionis. Trident. sess. 25. in decreto de veneratione Sanctorum. Francoford. in epist. ad Episc. Hisp. prope finem, & Moguntin. cap. 46. & 49. Huc faciunt Ecclesiæ decreta pro beatificatione, & canonicatione Sanctorum, quibus eos venerari iubet, dignisque veneratione debitâ Beatis definit, tanquam, qui iam in gloriâ cælesti clarâ Dei visione fruuntur.